

[Poul Møller.]

da kun er en radikal gøgeunge, udruget i en fremmed rede, en trækfugl, der end ikke kan komme over Rubicon, fordi den sidder så fast i statsministerens hånd.

Således kan man søge at tyde den nuværende regerings kernefulde slagord: én fugl i hånden er bedre end ti på taget. Sjældent har nogen regering vist fundet beskedenere udtryk for egen formåen. Beskedenheden på bagsiden står imidlertid i skærende modsætning til den lille tryksags øvrige selvros, som får den opmærksomme læser til at mindes Abraham Lincolns ord: man kan narre hele folket nogen tid, man kan narre noget af folket hele tiden, men man kan ikke narre hele folket hele tiden.

A. C. Normann: Den folketings-samling, som vi nu står ved slutningen af, er bemærkelsesværdig i to henseender. Den resulterede i en række usædvanlig betydningsfulde love og vedtagelser, hvad også andre ordførere har beskæftiget sig med, og hvad jeg skal vende tilbage til, og den bragte desuden parlamentariske nydannelser af megen interesse. Endvidere bragte den oppositionen ud af den meget lange lediggangsperiode og fik den til at genoptage en oppositions normale funktioner ved fremsættelse af alternative forslag og synspunkter. Endelig viste den, at der kunne skabes parlamentarisk samling om fundamentale gamle kampspørgsmål som forsvaret, toldlovgivningen og liberaliseringen samt etableres et samarbejde mellem de konservative og regeringspartierne om Danmarks tilslutning til et helt nyt europæisk handelsområde. Det er med glæde, jeg konstaterer, at dette samarbejde har kunnet gennemføres. Det viser, at de mennesker i og uden for dette hus, som altid taler om splid og strid mellem partierne, oftest i den hensigt at sætte befolkningsgrupperne op imod hinanden, gør afstanden mellem partierne større, end den i virkeligheden er. For det er ikke blot på mere ligestyldige områder, vi har kunnet enes; det er tværtimod fortrinsvis på de områder, hvor uenigheden havde været størst og ældst, og hvor enighed var betinget af en meget god vilje.

Der er grund til at erkende og til at skønne på, at oppositionen og især det konservative folkeparti er gået et langt stykke for at komme os andre i møde netop på disse områder. Det er det samarbejdende folkestyres lov, at resultaterne aldrig kommer til at svare helt til noget enkelt partis opfattelse, men at lovene til gengæld bagefter kan støtte sig på solidariteten hos de mange. Vi er ikke dermed kommet til at se ens på f. eks. beskyttelsespolitikken eller forsvarspolitikken, ej heller har vi forpligtet os til en ensartet stillingtagen, når problemer på disse områder fremtidig melder sig. Vi kan ikke i folketinget blot ved at rejse os ved en afstemning slette partiernes gamle idégrundlag, traditioner og forskellighed i anskuelser ud på et øjeblik, heldigvis da, men vi har kunnet vise befolkningen et folketing, der evnede at forhandle sig til rette, endog hvor vanskelighederne var allerstørst. Det vil jeg gerne nu ved samlingens afslutning minde om over for læserne af den presse, der til daglig er optaget af at grave grøfterne mellem partierne dybere end nødvendigt.

Jeg tror, at hvis jeg ved denne lejlighed spurgte de ærværdige dignitarere, der har været ærede medlemmer af folketinget langt tilbage i tiden, som f. eks. hr. Bertel Dahlgaard, hr. Jensen-Broby, hr. Einer-Jensen eller hr. Ole Bjørn Kraft, om de erindrer andre samlinger med et bredt samarbejde på så betydningsfulde og vanskelige områder, da ville de sige nej — med krigsperioden og grundlovsåret måske som de eneste undtagelser.

Jeg håber, at det ikke er uberettiget at sige, at det radikale venstre har virket for, at samlingsbestrebelserne er lykkedes i usædvanlig stor udstrækning. Også det ærede medlem hr. Erik Eriksen glædede sig i sin tale over forsvarsforliget, selv om han dog søgte i hjerter og nyrer at finde skjulte motiver bag det radikale venstres holdning dertil. Jeg går ud fra, at ikke alle medlemmer af venstre og det konservative folkeparti så lidt som alle i mit parti har fået alle ønsker opfyldt, for så kunne der intet forlig skabes; men den banale strid bagefter, som ofte rejses i sådanne situationer, om, hvem der har